

עמ"ת 5086/09/16 - נסים דואהדי נגד משטרת פתח תקווה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

15 ספטמבר 2016

עמ"ת 5086-09-16 דואהדי נ' משטרת פתח תקווה

לפני כבוד השופט ארז יקואל
העורר

נסים דואהדי

נגד
המשיבה

משטרת פתח תקווה

נוכחים:

ב"כ העורר - עו"ד יוסי בוקר

ב"כ המבקשת - עו"ד שחר יערי

העורר התייצב

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הדיון יתחדש לאחר הפסקה.

ניתנה והודעה היום י"ב אלול תשע"ו, 15/09/2016 במעמד הנוכחים.

ארז יקואל , שופט

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 1

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח-תקווה (כב' השו' א' ברנט) במסגרת ה"ת 23527-07-16, בגדרה הורה על השבת תפוס מסוג משאית לעורר כנגד הפקדת שלישי משוויה, בתוספת איסור דיספוזיציה וכן הורה כי יתרת התפוסים - בלוני גז, תיוותר כעת בידי המשיבה והעניין יבחן על ידי בית המשפט שידון בתיק העיקרי.

כנגד העורר ואחרים הוגש כתב אישום המחזיק 66 אישומים. לעורר מיוחסות 11 עבירות של קבלת נכסים שהושגו בעוון, לפי סעיף 412 לחוק העונשין - התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ועבירה של שימוש פחזני באש או בחומר דליק, לפי סעיף 338(א)(3) לחוק.

כתב האישום מתאר כיצד נגנבו בלוני גז מבנייני מגורים בערים שונות והועברו למתחמים שונים. שיטת הפעולה כללה את גניבת בלוני הגז והובלתם למקומות בהם נפרקו ואוחסנו. נטען, כי העורר והנאשמים האחרים פעלו ללא רישיון לעסוק בעבודות גפ"מ מטעם משרד התשתיות הלאומיות ומבלי שניתן להם אישור להפעלת מחסן מכל סוג שהוא באיזה מהמתחמים השונים. עוד נטען, כי העורר והנאשמים האחרים ביצעו את העבירות המיוחסות להם מבלי שנקטו באמצעי זהירות מפני סכנה מצטברת הכרוכה באש או בחומר מתלקח ולא פעלו על פי אמות הבטיחות המחייבות.

כחלק מההליכים שננקטו כנגד העורר, נתפסה המשאית שבבעלותו וכן מאות בלוני גז שאוחסנו במתחם המגורים שלו.

העורר עתר לבית המשפט קמא בבקשה להשיב לו את התפוסים. בקשתו נדחתה ובית המשפט קמא קבע תנאים לשחרור המשאית שעל התנאי של תשלום שלישי משוויה מלין העורר. בית המשפט קמא התייחס לעובדה כי המשאית משמשת לפרנסת העורר והביא נתון זה במסגרת שיקוליו. אשר לבלוני הגז, קבע בית המשפט קמא כי באיזון שבין השימוש העתידי האפשרי של אותם בלונים ובין זכות הקניין של העורר- יש לקבל עמדת המשיבה לפיה הללו יותרו, לעת ז, בחזקתה. הכל, בהשוואה למסוכנות הנשקפת מהבלונים על פי חוות דעת מומחה שהוצגה לפניו.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

העורר טוען כי בית המשפט קמא שגה בכך שקבע כי המשאית תשחרר בתנאים כאמור ואילו הבלונים יותרו בחזקת המשיבה. לשיטת העורר, בית המשפט קמא לא נתן את המשקל ההולם להיעדר עבר פלילי בעניינו. עוד נטען, כי לא ניתן משקל ראוי להחלטת בית המשפט קמא במסגרת מ"ת 67134-06-16 לפיה: "**ספק אם יש בכוחן של הראיות הנסיבתיות להוביל למסקנה מרשיעה קונקלוסיבית וחד משמעית**". הסנגור הוסיף והפנה להצהרת המשיבה עצמה במהלך הדיון שהתקיים בפני בית המשפט קמא לפיה: "**אין לנו איך לדעת אם הבלונים הגנובים הם אלו שנתפסו במתחם, לכן אנו לא טוענים שהבלונים הגנובים הם שנתפסו**". העורר סבור כי יש בנתונים אלו כדי ללמד ש- 350 הבלונים שנתפסו בידיו אינם קשורים בעבירה פלילית, אלא בעבירה של שימוש פחזני בחומר דליק שהענישה עליה מסתכמת בקנס. בנוסף, נטען כי לא ניתן משקל ראוי לכך שהעורר מחזיק בכל ההיתרים והרישיונות הנדרשים להובלת גפ"מ ולכך שהמשאית נרכשה באמצעות הלוואה בנקאית מלאה.

במהלך הדיון כפי שהתקיים בערר, ביקש ב"כ העורר להדגיש את סיכויי ההרשעה הקלושים כפי שנקבעו בעניינו של העורר ביחס לקבלת הבלונים הגנובים בעוון. הובהר כי לגבי אותו שימוש פחזני בגז נקבע כי קיימים סיכויי הרשעה בעניין העורר. שימת ליבי הופנתה לחוות דעת מסוכנות שהציגה המשיבה ביחס לאחסון הבלונים ונטען כי אין בה אזכור אשר למסוכנות הקשורה במשאית עצמה. הוגשה לעיוני חוות דעת נגדית מטעם העורר בהקשר זה. עוד נטען, כי אין בנמצא נתונים אשר למקום שבו נתפסו הבלונים וייתכן שאלו נלקחו מהמשאית. ב"כ העורר הפנה אף לדו"ח שקילה של הבלונים ולטענתו, התוצאה הייתה אחרת ככל שאלו שנלקחו מהמשאית היו נשקלים. ב"כ העורר הוסיף וטען כי הבלונים לא זוהו כגנובים, כי גרסת העורר לא נבחנה בנושא וכי העורר הוא בעל המשאית ועושה בה שימוש כדין. מכל אלו נטען, כי הצעד של תפיסת המשאית והבלונים הוא צעד דרסטי ויש בו משום מניעת העורר מהמשך פרנסתו. לפיכך, התבקשתי להורות על השבת המשאית כנגד איסור דיספוזיציה בלבד ועל השבת הבלונים ללא תנאי.

ב"כ המשיבה טענה כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא אשר שקל את כל השיקולים הרלוונטיים ומצא לייצר את האבחנה מתבקשת הנסיבות בין המשאית לבין הבלונים. אשר לעוצמת הראיות, כהפניית הסנגור, נטען כי הערר מתמקד בהחזקת התפוסים ולא בקיומן של ראיות לכאורה, כך שלא ניתן להעלות טענות בנושא מלפניי. הובהר כי בית המשפט קמא קבע שהצטברותם של כלל האירועים מקימה ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת לעניין בלוני הגז ואשר לאישום המייחס לעורר שימוש פחזני בגז, קביעה זו הובאה ללא כל סייגים. אשר לבלוני הגז, הפנתה המשיבה לחוות דעת המומחה כפי שהוגשה, תוך הדגשה כי בלוני הגז שנבחנו לא נמצאו ריקים ולכן המסוכנות בעניינם ברורה. לעניין הבלונים הגנובים, נטען כי קיימות ראיות להוכחת היותם נכס שהושג בעוון. לעניין המשאית, נטען כי תפיסתה מיוחסת לאותו אישום המפנה כלפי העורר עבירה של שימוש פחזני בגז והיא נקשרה להחזקת הבלונים ולמסוכנות הגלומה בהם, שחלקם נתפס על המשאית. עוד הודגש, כי הוחזקה כמות נרחבת של בלונים במקום אינו מותר לאחסונם והם מהווים חלק מחומר הראיות בתיק, תוך שבכוונת המשיבה לחלטם.

העורר ביקש להשיב לטענות המשיבה, חזר על טענותיו והדגיש כי המשאית אינה מסוכנת וכי קיימת אבחנה בין המתחם שבו הוחזקו הבלונים לבין המשאית עצמה.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובהחלטה מושא הערר ולאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות הנדרשות לעניין, הגעתי לכלל מסקנה כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא וכי יש לדחות את הערר.

עיון בהחלטת בית המשפט קמא מלמד כי נערך איזון ראוי בין האינטרס הציבורי המבקש לחזות בהבטחת אפשרות חילוט עתידית של התפוסים לבין זכותו הקניינית של העורר להשתמש במשאית לפרנסתו ולצרכיו. התרשמתי כי אכן, כגישת המשיבה, בית המשפט קמא נתן דעתו למכלול השיקולים, לרבות סיכויי ההרשעה הלכאוריים, זכותו הקניינית של העורר וצרכי פרנסתו. זאת, למול אפשרות החילוט העתידית והמסוכנות הנשקפת מהבלונים. סבורני, כי בנסיבות אלו, מסקנתו של בית המשפט קמא סבירה ואין להתערב בה.

אני מתקשה לקבל את טענת העורר לפיה בית המשפט קמא שגה בכך שהטיל עליו תנאי מכויד בדמות הפקדת שלישי משווי המשאית כתנאי לשחרורה. הפקדה שכזו הינה מידתית וראויה לנוכח מטרותיה - הבטחת אפשרות חילוט העתידית של המשאית. ראיתי לנכון להפנות בהקשר זה לדברים שנקבעו בבש"פ 5550/08 שמעון נ' מדינת ישראל

(8.7.2008), לפיהם: "ככל שאין לזלזל ביתר הערבויות אשר הוטלו על העורר, האפקטיביות שלהן פחותה בהרבה מזו הטמונה בהפקדת כסף מזומן או בהפקדת ערבות בנקאית, ומשכך, יש צורך בקביעת סכום הפקדה משמעותי אשר יוכל להבטיח את חילוטו העתידי של הרכב".

ההלכה הפסוקה מלמדת כי התניית שחרור רכב בהפקדת סכום מזומן או ערבות בנקאית הנה דבר שבשגרה במקרים דומים למקרה שלפניי וכי סכום ההפקדה הנדרש המהווה כ- 30 אחוז משווי הרכב הינו סביר בנסיבות העניין (ראה סעיף 6 לבש"פ 5550/08 הנ"ל; בש"פ 6159/01 אבו עמר נ' מ"י (8.10.01); בש"פ 6469/09 זיאדנה נ' מ"י (3.12.09) ובש"פ 6259/10 מגדיש נ' מ"י (21.9.10).

מכל אלו, עתירת העורר להסתפק בתנאי בדמות איסור דיספוזיציות בלבד בכל הקשור לשחרור המשאית אינו הולם את מכלול נסיבות העניין ואת ההלכה הפסוקה.

בנוסף, ראיתי לנכון להפנות לעובדות המצוינות באישום 66 - הוא זה המייחס לעורר עבירה של שימוש פחזני באש לפי סעיף 338(א)(3) לחוק. שם מתואר כיצד לכאורה חלק מהמכלים נתפס על המשאית עצמה. אין מחלוקת כי ביחס לאישום זה קיים רף ראיתי שאינו מוחלש כלל.

אשר לבלוני הגז - גם בעניין זה לא ראיתי לנכון להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. הותרת הבלונים בחזקת המשיבה עד להחלטה אחרת שתתקבל על ידי המותב שדן בתיק העיקרי, מאזנת נכונה בין האינטרסים השונים. עיון בטענות העורר ובהחלטת בית המשפט קמא, כמו גם בחוות דעת המומחה שהוגשה מטעם המשיבה, מלמד כי בלוני הגז מהווים סכנה לציבור וכי החזרתם לעורר כמבוקש עלולה לחזור ולסכן את הציבור. העובדה כי הוגשה כעת חוות דעת נגדית מטעם העורר אינה מפחיתה, בשלב זה, מההתרשמות המתבקשת מחוות הדעת שהוגשה על ידי המשיבה. הדיון ביחס לאיזו ממסקנת המומחים השונים ראוייה להתקבל, יפה שיערך במסגרת הדיון בתיק העיקרי, להבדיל ממסגרת הדיון בערר שלפניי. כמו כן, עולה צורך בהותרת הבלונים בידי המשיבה גם מהטעם שיתכן וישמשו כראייה בהליך גופו.

כידוע: "הוגש כתב אישום - עקרונית, נתונה הסמכות להורות מה ייעשה בחפץ לבית המשפט הדן בעניין שבגיניו נתפס החפץ" (ראה ספרו של י. קדמי "על סדר הדין בפלילים" חלק ראשון, מהדורת תשנ"ז עמ' 462).

אוסף לעניין זה כי העורר טוען שעיקר פרנסתו מבוסס על עשיית שימוש במשאית ולכן לא מצאתי כיצד הותרת הבלונים בחזקת המשיבה, לעת זו, עלולה להסב לו נזק קנייני הגובר על האינטרס הציבורי.

עוד אציין כי: "יש להוסיף ולבחון האם המשך החזקת החפץ על ידי המשטרה איננו פוגע בבעל הנכס במידה העולה על הנדרש... על בית המשפט לבחון איפוא במקרה כזה האם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית תפיסתו של הנכס אך פגיעתה בבעל הנכס תהיה פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס" (ראה בש"פ 7283/09 ריאן נ' מדינת ישראל (17.9.09). הסנגור לא הציג לפני בית המשפט קמא ומלפניי "חלופת תפיסה" לעניין הבלונים ושמורה זכותו לעשות כן במסגרת הליך לעיון חוזר. כך, מבלי שאקבע מסמרות או את שיקול

דעתו של הגורם השיפוטי שידון בבקשה שכזו, ככל שתוגש.

מכל המקובץ, דין הערר להידחות.

ניתנה והודעה היום י"ב אלול תשע"ו, 15/09/2016 במעמד הנוכחים.

ארז יקואל , שופט